

CONTAINER

I.

Ik ben een woord. Ik ben een woord.

Zie ons hier opgestapeld. Overzichtelijk verdeeld; geloofwaardig.

AARDKOPPEN,

ONBEGREPEN TITELS,

NAMEN NAMENS MENSEN.

Een kluwen. Niet samen dezelfde hoop hopen, maar samen op dezelfde hoop.

Je laadt ons vol en bevracht gaan wij op pad. Zwevend over zeeroutes gaan wij van pen tot mond.

Als molratten kruipen we over elkaar. We zijn onwetend omdat we blind zijn als naakte vormen in het donker. Oogloze mormels die aan elkaar beginnen te knagen uit verveling. Het krijzen verstomt in de plastic gangen. We leven een tweedimensionaal leven zodat jij naar ons kan kijken en denkt te zien wat is.

II.

Ten strijde moeten we, schrijft hij. Als de kampioen van een partij, zegt hij.

Wij schuiven onze kampioenen naar voren en al schuivend trekken we ten strijde. Geen spanband kan ertegenop en wanneer we ervantussen gaan en niet blijven drijven, ja, dan zullen we klimmen als units op een stakeholdersladder. Eenmaal boven rijst de vraag waar kunnen wij landen? Waar worden wij ter aarde beschreven?

DE KAMPIOENEN BEGINNEN TE SCHUIVEN.

Bescherm je zijns grenzen. Kom tot de aarde. De wijze eenling resoneert in zijn geschriften. Dat weten wij heus. We zijn al eens eerder gebruikt. Een stevige wind was hij en als een rukwind zal hij het zeil boltrekken en ons de toekomst in blazen.

Hij zou ons eigenhandig over de reling werpen.

III.

Water als beton; niks is vloeibaar. Geen trillend zeil maar een zwartronkende dieselmotor door de snijdende storm. Als een robuuste bewering in een netwerk vol kritiek. Dit is de strijd. Her, ver, delen. Hij weet het mooi te brengen.

HIJ SCHIEP DE DINGEN EEN ZIN, EEN MENSENZIN.

Hij bouwde een arena. Een geul die vol ligt met wrakken. Dat komt niet van het mooie weer en daar doe je niks aan. Dat is nu eenmaal. Dat heet logistiek.

IV.

Laat ons schuiven. Een gevecht staat op het punt om los te breken. Je bedacht regels. Je beschreef de context. Je schatte je schatten vacuüm verpakt in zakken in containers. Maar voel je de zijwind? De maag van de container keert zich om: het netwerk kronkelt zich binnenstebuiten.

VOEL JE DE ZIJWIND? DAT IS DE ONDERGROND.

De containers begonnen te breken en terwijl zij spraken, schreeuwden ze. Ze braakten hun inhoud over water en bodem. De voorheen verhandelde woorden waren al handelaars; dat wil zeggen wezens met kleine hamertjes gestaag tikkend op je denken en willen tot het kraakt. Opeens vormden zij een verhaal.

V.

Gebroken onbesproken spulletjes worden uitgebraakt. De strijders staken zodat het verhaal eindelijk kan ontwaken. Zij openden Pandora's doos al lang voordat ze door de zee werd verkreukeld.

Voor nu dwalen we doelloos rond in de koele duisternis en dat is okee.

Je hoeft niet verlicht te zijn om me te zien. In het duister op de tast kun je me lezen als de tijd.

SLUIT JE OGEN EN KNIJP HEEL ZACHTJES.

VI.

Mensending in mensenhoofd als mensenwoord

Buiten mijn container ben ik troep

Ik ben mijzelf en ik ben veilig

Koop me, zeg me, stop me in een zak

Ruim, verlicht me met je geest

Sleep me naar binnen met je vraagtekens

Vernietig me in het zwarte gat dat je interpunctie noemt

En wanneer ik weer bovenkom, zijn we samen